

Hawking en de dood van God

Natuurkundigen hebben bij uitstek verstand van God. Dat vond althans de grootste natuurkundige aller tijden Isaac Newton. Die stelde in de *Principia*, zijn boek over de zwaartekrachttheorie, dat het 'zeker behoort tot de natuurfilosofie' om 'te betogen over God'. Waar de meeste biologen na Charles Darwin dergelijke *God-talk* achter zich hebben gelaten, toonden natuurkundigen zich minder terughoudend om uitspraken te doen over de Allerhoogste. Albert Einstein sprak graag in religieuze termen over de moderne natuurkunde. 'God dobbelt niet', vatte hij zijn visie op de quantummechanica samen. En Stephen Hawking schreef in de jaren tachtig een bestseller over het heelal, met een befaamde slotzin waarin hij stelde dat, wanneer we de Theorie van Alles vinden, we 'de geest van God' kennen.

Deze religieuze connotatie van de natuurkunde heeft een zekere aantrekkingskracht op het grote publiek. Boeken over God blijken veel beter te verkopen dan publicaties over wiskunde en experimenten. Waarschijnlijk werd Hawkings boek vooral een bestseller door die ene slotzin.

Inmiddels heeft Hawking echter het roer omgegooid. In zijn laatste boek *The Grand Design*, en in een interview dat hij gaf, komt hij tot de conclusie dat God overbodig is en de hemel een sprookje. Hoe abstract Hawkings eerdere ideeën over 'de geest van God' ook waren, toch vind ik het jammer dat hij zich nu tot het materialistisch atheïsme heeft bekeerd. Dat kent immers al bekwame verdedigers: iemand als de evolutiebioloog Richard Dawkins, die niet ophoudt te betogen dat geloof in God een gevaarlijke misvatting is. Hawking heeft daar weinig aan toe te voegen.

Bovendien was het een inspirerende gedachte om als fysicus bezig te zijn met 'goddelijke zaken'. En als je de God van de natuurkunde eenmaal dood hebt verklaard, krijg je hem niet zomaar meer terug. Tenzij je in de opstanding der doden gelooft. Maar dat doen de meeste natuurkundigen niet.

Ab Flipse

Gepubliceerd in: *Sophie* 1 (2011), nr. 3